

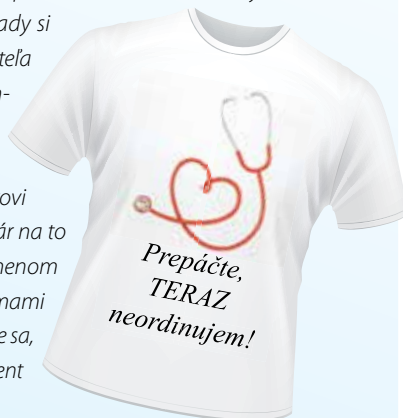
Vyzlečte sa, prosím!

Je víkend. Detská lekárka sedí doma so svojou rodinou a večeria. Zazvoní telefón. Volá matka jej pacienta a po predstavení sa okamžite bez zaváhania začne farbisto opisovať riedku a odporne zápachajúcu stolicu svojej ratolesti, ktorá ju trápi už tretí deň... „Podobné telefonáty mávam často, prakticky každý víkend mi niekto zavolá“, sťažuje sa kolegyňa, „proste nemôžem prestať myslieť na prácu a relaxovať. Vypnúť svoj mobil nechcem, lebo čo ak náhodou zavolá niekto z mojich pacientov zo skutočne vážnych dôvodov?“

Súčasná spoločnosť považuje lekárov za „lahkú korisť“. Ľudia žijú v domnienke, že majú právo sa kedykoľvek obrátiť na lekára, ktorý je podľa nich, samozrejme, povinný im vyhovieť – veď ho viaže jeho lekárska prisaha. Áno, viaže ho, ale iba v závažných prípadoch, v neodkladných situáciách! Ináč, ako každý iný človek, aj lekár má právo na nerušený súkromný život. Hranice nie sú ostré a realita môže byť plastickejšia. Môže sa napríklad stať, že rodičia dieťaťa jednoducho spanikária aj pri bezvýznamných problémoch, a potrebujú upokojiť. Na druhej strane sa niektorí lekári môžu s pacientmi dohodnúť na protislužbe za poskytovanú „nadštandardnú dostupnosť“. Navyše, asi všetci sme zvyknutí na to, že úradná cesta nemusí vždy fungovať a pri vybavovaní akejkoľvek záležitosti, či už na úrade alebo v nemocnici, sa opierame o osobné kontakty.

Je tu však zásadný rozdiel. Na poskytnutie právnej rady si netrúfame vytriahnuť na úsvite právnika z postele a ani učiteľa nepovažujeme za vhodné vyrušovať cez víkend kvôli známkam nášho dieťaťa, trebárs z matematiky.

Spomínam si na jeden kreslený vtip. Na nudistickej pláži muž ukazuje svoj zadok svojmu taktiež holému lekárovi a žiada ho, aby posúdil vyrážky na ňom. Mój kolega – lekár na to iba mávol rukou. „To je nič“, povedal. „Minule ma v preplnenom autobuse hlučne „prepadol“ so svojimi zdravotnými problémami jeden z mojich pacientov. Pokojne som mu povedal: „Vyzlečte sa, prosím!“ Spolucestujúci v autobuse sa len pousmiali, ale pacient sa urazil. Vari mu chýbal zmysel pre humor...?“

prof. MUDr. László Kovács, DrSc., MPH
(prevzaté z časopisu *Pediatrica pre prax* 2/2014)